

Lejrskolen

De havde glædet sig i flere uger.

Lejrskolen skulle foregå på en lille ø – en af de der øer, der er næsten helt forladt af mennesker, og som man kun kan komme frem til med en lille båd. Der er ingen biler, kun grusveje, et lille faldefærdigt hus, en gammel lejrskolebygning og en strand med tang og sten.

”Dér er der plads til at tænke,” sagde Pernille. Mobiltelefonerne ville blive samlet ind, for nu skulle de være sammen og ”se hinanden i øjnene” i 5 dage, som Pernille sagde.

Først havde klassen protesteret helt vildt. 5 dage uden mobiltelefoner! Hvad tænkte hun på? Men efterhånden vænnede de sig til tanken, og de glædede sig bare til at være sammen, hygge, spille, snakke og være oppe lidt længere end normalt.

Den første dag gik med at pakke ud, finde senge og gå en tur langs vandet. De hilste på den gamle mand, der boede i det faldefærdige hus. Det så ud, som om han boede der helt alene. Han smilede og vinkede til Pernille og børnene. Vinden var frisk, og de dovne bølger slog ind mod kysten. De fandt krabber mellem stenene og kom tilbage til lejrskolen med lommerne fulde af flotte muslingeskaller.

Om aftenen sad de i fællesrummet. Nogle spillede kort, andre hviskede og grinede. Det var vildt hyggeligt. De nød fællesskabet. Det føltes som et trygt sted meget langt væk fra alting.

Hvor er Pernille?

Men næste morgen var Pernille væk! Først tænkte de ikke over det. Måske var hun gået en tur. Måske var hun nede ved vandet. Men tiden gik, og hun kom ikke tilbage. De kaldte på hende. De ledte omkring bygningen. De gik ned til stranden og op ad den lille sti bag huset.

Der var ingen spor. Den gamle mand fra det faldefærdige hus kunne de heller ikke finde. Det var, som om klassen var blevet efterladt alene på den lille ø.

I starten var der mest en mærkelig stilhed. Ingen sagde det højt, men alle tænkte nok det samme: *Hvad gør vi nu?* De fleste var vant til at være alene hjemme, men det her var helt anderledes. Der var ingen voksne, der var ingen, der kunne fortælle dem, hvad de skulle gøre. Og der var ingen, de kunne ringe til, for Pernille havde alle mobiltelefonerne.

Det var Alma, der først begyndte at handle. Hun samlede klassen i fællesrummet og foreslog, at de lagde en plan. Nogen skulle holde styr på maden. Nogen skulle sørge for at holde orden. Nogen skulle prøve at få kontakt til fastlandet.

Det lød fornuftigt, og de fleste nikkede. Det føltes trygt, at nogen tog styring, og de næste dage gik med at få tingene til at fungere. De fandt ud af, hvor maden var. De lavede en slags madplan og fordelte opgaver. Men samtidig begyndte noget stille og roligt at ændre sig.

Nogle tog lidt ekstra mad, når de troede, at ingen så det. Andre glemte deres opgaver. Nogle syntes, at de skulle lave mere end andre, og blev irriterede. Ingen sagde noget med det samme. Men alle kunne mærke det.

Asif lagde først rigtigt mærke til, at der var noget galt, da han en morgen opdagede, at der næsten ikke var mere morgenmad tilbage. Han vidste, at der havde været en hel del mad aftenen før. Alligevel sagde han ikke noget. I hvert fald ikke med det samme. Senere den dag fandt Alma ud af, at Emma havde gemt noget mad under sin seng. Det var ikke så meget – bare nogle kiks, lidt frugt – men nok til, at det betød noget. Emma så ikke ud, som om hun selv syntes, det var forkert at gemme mad til sig selv. Hun så mere ud, som om hun syntes, at det ikke kom de andre ved.

Uro i lejren

Det var dér, uroen for alvor begyndte: Nogle mente, at det var helt forkert at gemme mad til sig selv. Man skulle dele, når man var sammen om noget. Andre mente, at det var forståeligt. At man måtte tænke på sig selv, når man ikke vidste, hvor længe de skulle være der. Og så var der dem, der ikke rigtig sagde noget – men som begyndte at holde mere øje med, hvad de andre gjorde.

Alma foreslog, at de lavede klare regler. Ikke bare aftaler, men rigtige regler. Om mad. Om opgaver. Og om, hvad der skulle ske, hvis man ikke fulgte dem. Det gav ro hos nogle, men ikke hos alle.

Freja havde svært ved det. Hun syntes, det føltes forkert, at de skulle bestemme over hinanden på den måde. Som om de var blevet til nogle andre, end de plejede at være. Hun begyndte at lægge mærke til, hvem der bestemte mest, hvem der sagde mindst, og hvem der trak sig lidt væk.

En eftermiddag skete der noget, som gjorde det hele meget sværere: Emma faldt på den stejle skrænt bag huset og slog sit ben. Det blødte mere, end nogen af dem brød sig om at se på. Hun virkede ikke længere så selvsikker. Hun var bare bange.

De stod omkring hende. Nogle ville hjælpe med det samme. Andre tøvede. Ikke fordi de ikke ville hjælpe – men fordi noget havde ændret sig mellem dem. Emma havde jo gemt mad til sig selv. Hun havde ikke holdt de aftaler, de andre prøvede at blive enige om.

Asif mærkede en knude i maven. Han tænkte på morgenen i køkkenet. På følelsen af, at noget ikke var fair. Han tænkte også på, hvordan det måtte være at sidde der, med et ben, der gjorde så ondt, og være afhængig af de andre.

Vinden tog til ude fra havet. Det susede i græsset omkring dem, og bølgerne slog hårdere mod kysten end før. Det var, som om øen lyttede.

Hjælp på vej?

Ingen sagde noget i et øjeblik.

De stod bare der.

Med deres regler.

Med deres tanker om ret og uret.

Med deres følelse af, hvad der var fair – og hvad der ikke var.

Og midt i det hele sad Emma og ventede.

Hun ventede ikke kun på hjælp. Hun ventede også på, hvad de andre ville vælge.